

A woman with brown hair tied back, wearing a dark blue long-sleeved top with a rainbow-colored stripe on the shoulder, is playing a silver clarinet. She is looking slightly to the right. The background is a wall with a complex, abstract black and white pattern. The text is overlaid on the image in white boxes.

interview

Judith
Magdelijns

*“Zonder de hobo
val ik in een gat”*

Niet geheel verrassend nemen haar ouders Judith Magdelijns als klein meisje mee naar de open dag van de muziekschool. Daar verschijnt de hobo in haar blikveld en ze gaat erop af. Een gouden ingeving, blijkt later. Het blaasinstrument is niet meer weg te denken uit het leven van Judith. Vanwege haar sociale leven dat met de hobo samenhangt, en vanwege CF. Op de volgende pagina's deelt ze haar verhaal.

Bijna alles in het leven van Judith Magdelijns is te herleiden naar de hobo. Haar familie ademt muziek, het bespelen van de hobo bracht haar veel vrienden en een partner, én misschien wel het belangrijkste: de gezondheid van Judith heeft er baat bij. Ze heeft beduidend minder last van taaislijmziekte doordat ze het blaasinstrument elke dag bespeelt. “Zonder de hobo had ik misschien net als mijn zus een longtransplantatie moeten ondergaan.”

Tekst Alex Devilee

Fotografie Nouks Visuals

GELUID

Als negenjarig meisje komt Judith voor het eerst in aanraking met de hobo. Ze weet dan al hoe het is om piano en blokfluit te spelen, maar ze mag binnenkort van haar ouders een blaasinstrument kiezen. Op de open dag van de muziekschool blijkt dat zij en de hobo bij elkaar horen. “Het schijnt moeilijk te zijn om de eerste keer geluid uit een hobo te krijgen”, zegt Judith over haar eerste blaaspoging. “Mij lukte het, dus ik was verkocht en al snel ging ik op les.”

Vanaf dat moment zijn Judith en haar hobo onlosmakelijk met elkaar verbonden. Tijdens haar puberteit stopt ze twee jaar met hobolessen om uit nieuwsgierigheid basgitaar te leren spelen, maar tussendoor blijft ze hobospelen voor het schoolorkest. Inmiddels speelt Judith bijna elke dag. “Ik zie het hobospelen eigenlijk als mijn werk: elke werkdag probeer ik te spelen. Soms een half uur, soms langer. Op donderdag- en vrijdagavond speel ik altijd, dan heb ik repetities bij twee harmonieorkesten waar ik lid van ben. Alleen in het weekend leg ik de hobo opzij, als ik tenminste geen kwintet-repetitie heb. Dan ben ik ‘vrij’ en ga ik bijvoorbeeld met mijn vriend leuke dingen doen of mijn familie bezoeken.”

ALLEMAAL MUSICI

Precies die familie was het die Judith het zetje richting de hobo gaf. Heel gek is dat niet, want het is eerder muziek dan bloed dat door de aderen van alle familieleden stroomt. Judith somt het op: “Mijn ouders zingen, net als mijn tweelingzus Tamara. Daarnaast speelt mijn vader piano en gitaar, mijn moeder speelde vroeger blokfluit, Tamara speelt piano en dwarsfluit, mijn oudste zus klarinet en mijn jongste zusje drumt en speelt viool. Ik heb ook nog twee nichtjes die naar het Conservatorium gingen, van wie één ook hobo speelt, en het zontje van Tamara vindt haar elektrische piano en de vleugel van opa en oma al interessant.”

“De opa en oma van mijn moeders kant zijn erg muzikaal”, vervolgt Judith. “Zij kunnen allebei zingen en orgel spelen. Met mijn neven en nichten hebben we al eens een lied geschreven en voor hen uitgevoerd. En tijdens de

coronatijd hebben we als cadeau een cd gemaakt omdat we ze niet konden bezoeken. Iedereen had een eigen stukje opgenomen. Dat raakte hen diep. Ze zijn trots dat zoveel (klein-)kinderen bezig zijn met muziek. Daar hebben zij een groot aandeel in. Ja, je kunt wel concluderen dat muziek maken in de genen zit.”

TALLOZE VOORDELEN

Terwijl meeste de familieleden van Judith het maken van muziek voornamelijk als hobby zien, is hobospelen voor Judith veel meer dan dat. Het beslaat een groot deel van haar sociale leven, én het is onderdeel van haar CF-therapie. “Zonder de hobo zou ik in een gat vallen”, illustreert Judith. “Mijn meeste vrienden ken ik van orkesten, en ik heb dankzij de hobo mijn vriend Michel ontmoet. Ik leerde hem kennen in een studentenorkest, maar pas veel later kregen we een relatie. Sinds iets meer dan een jaar wonen we samen, in Rijswijk.”

“Je kunt concluderen dat het maken van muziek in de genen zit”

Michel moedigt Judith aan om zoveel mogelijk te spelen. Hij maakt van dichtbij mee hoe de hobo de gezondheid van Judith positief beïnvloedt. “Als ik geen hobo had gehad, denk ik dat ik er slechter aan toe was geweest en was ik misschien net als Tamara inmiddels ook aan nieuwe longen toe geweest”, legt Judith uit. “Mijn longen openen zich tijdens het spelen beter en er komt veel slijm omhoog. Ik heb weleens een infuuskuur vermeden door hobospelen. Na een repetitieweekend blies ik een longfunctie die zes procent hoger was dan voor het weekend. Hoefde ik die infuuskuur niet meer te doen!”

De mentale gezondheid van Judith verbetert in negen van de tien geval-

len ook als ze de hobo erbij pakt. “Als ik negatieve emoties heb, verdwijnen die vaak als ik hobospeel. Ik word vrolijk en het geeft me energie. Vanwege CF ben ik regelmatig snel moe en daarom heb ik soms geen zin in een repetitie. Als ik dan toch ga, ben ik na afloop helemaal opgeknapt.”

“Al die voordelen motiveren me om te blijven spelen”, vervolgt Judith. “Ik kan mensen met CF daarom aanraden een muziekinstrument te gaan spelen. Zeker een blaasinstrument, omdat het goed is voor je longen. Maar ook andere instrumenten kunnen mentaal voor een positief effect zorgen. Voor een hobo heb je relatief weinig lucht nodig, maar een makkelijk te bespelen instrument is de hobo

niet. Juist die uitdaging vind ik leuk. Als het me dan lukt om een heel solostuk te spelen, zoals in 2019 in het Concertgebouw van Amsterdam ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van de NCFS, dan kan ik daar echt van genieten. Ik was voor het optreden wel een beetje gespannen, want ik wist dat er mensen waren gekomen om mij te zien spelen. Gelukkig namen de zenuwen niet de overhand. Maar ik had het stuk zo goed geoefend dat ik het ook van achteren naar voren kende.”

BAKKERIJ

Hobospelen zal altijd onderdeel uitmaken van het leven van Judith, maar er is iets anders waar ze samen met tweelingzus Tamara regelmatig over fantaseert. “Ik heb altijd al veel gebakken, maar sinds de coronaperiode heb ik ontdekt dat broodbakken mij ontzettend goed ligt. Tamara bakt ook, maar zij heeft zich gespecialiseerd in taarten. We hebben het weleens over het beginnen van een bakkerij. Toen we tien jaar waren, wilden we een eigen cafeetje waar niet werd gerookt. Nu is die droom veranderd in het hebben van een bakkerij. Het grappige is dat onze liefde voor bakken mogelijk ook genetisch bepaald is, want mijn neefje van drie vindt het geweldig en vraagt soms aan zijn moeder: ‘Mama, koekjes bakken?’ Even geleden stond een bakkerij te koop op een mooie plek, maar dat was niet het juiste moment. Misschien komt er ooit weer zo’n kans.”